

Sygn. akt I C 671/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Marta Woźniak

Protokolant: protokolant sądowy Paweł Urbański

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2022 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. K.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w K.**

o zapłatę

1. oddala powództwo;

2. nie obciąża powoda kosztami procesu na rzecz strony pozwanej;

3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie adwokatowi P. K. kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych 00/100) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Sygn. akt I C 671/19

Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego z dnia 29 marca 2022r.

Powód **J. K. w** ostatecznie sprecyzowanym piśmie z dnia 05.11.2019r. (k. 28) żądaniu pozwu wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Skarbu Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego w K. na jego rzecz kwoty 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od daty uprawomocnienia się wyroku, w tym 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, cierpienia jakich doznał w związku ze złymi warunkami bytowymi w czasie pobytu w Areszcie Śledczym w K. i kwoty 30.000 zł tytułem odszkodowania.

W uzasadnieniu wskazał, że warunki bytowe i sposób traktowania go przez administrację i wychowawców pozwanego Aresztu Śledczego naruszały jego godność osobistą jako osadzonego, doprowadziły do naruszenia jego zdrowia, w tym psychicznego . Powód zarzucił między innymi, że cele i kąpiki sanitarne nie spełniały wymaganych norm metrażowych, brak wentylacji kominowej, okratowanie i oblińdowanie okien uniemożliwiające dostęp do celi świeżego powietrza, zagrzybione cele, pluskwy i robactwo, słabe oświetlenie w celach. Wskazał na dochodzący nadmierny hałas z ulicy, nieprzyjemny zapach z kąpika sanitarnego, słabo zaopatrzoną kantinę, monotonne i niespełniające norm wagowych (nieświeże) jedzenie. Ponadto podniósł, że administracja Aresztu i wychowawcy zachowywali się wobec niego wulgarnie, personel medyczny i Dyrekcja narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia, w celach często dochodziło do konfliktów między współosadzonymi. Na koniec dodał, że Areszt Śledczy w K. nie spełnia celów resocjalizacyjnych, wychowawczych a wręcz odwrotnie, „kształci „ przestępców.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Skarb Państwa – Areszt Śledczy w K. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w K. kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Na uzasadnienie wskazała, że twierdzenia powoda odnośnie złych warunków bytowych, przebywania w celach przeludnionych, wulgarnego traktowania powoda przez funkcjonariuszy, nadmiernego hałasu dochodzącego z ulicy (...) są gołosłowne. Strona pozwana stanowco zaprzeczyła, aby powód w czasie pobytu w Areszcie Śledczym w K. był kwaterowany w celach nie spełniających obowiązujących przepisów prawa czy też był w jakikolwiek inny sposób niewłaściwy traktowany. W czasie pobytu w Areszcie Śledczym w K. powód był kwaterowany w celach o metrażu wynoszącym nie mniej niż 3m² na jednego osadzonego tj. zgodnie z art. 110 § 2 k.k.w. Ponadto cele więzienne w Areszcie Śledczym w K. spełniają wymagania wynikające z obowiązujących warunków technicznych dla budynków mieszkalnych. Cele mieszkalne odpowiadają wymogom higieny, mają dostateczny dopływ świeżego powietrza, oświetlenia dziennego i odpowiednią do pory roku temperaturę, według norm określonych dla pomieszczeń mieszkalnych. Natomiast zgodnie z porządkiem wewnętrznym panującym w Areszcie Śledczym w K. za utrzymywanie czystości w celach mieszkalnych odpowiedzialni są sami osadzeni. Nadto zaprzeczyła aby powód doświadczył wulgarnego traktowania ze strony funkcjonariuszy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód przebywał w Areszcie Śledczym w K. w następujących celach mieszkalnych i okresach :

239- od 03.04.2018r. do 23.04.2018r.

423- od 23.04.2018r. do 25.04.2018r.

301- od 15.10.2018r. do 31.10.2018r.

339- od 31.01.2019r. do 20.02.2019r.

(okoliczność bezsporna)

Wcześniej powód przebywał :

- w Zakładzie Karnym w W. (od 20.02.2012r. do 05.04.2012r.);

- w Areszcie Śledczym w W.–G. (od 24.06.2017r. do 19.07.2017r.),

- w Zakładzie Karnym w J. (od 20.07.2017r. do 30.03.2018r.).

Z kolei, między pobytami w pozwanym Areszcie Śledczym, powód był osadzony:

- w Zakładzie Karnym w J. (od 25.04.2018r. do 15.10.2018r.);

- w Zakładzie Karnym w D. (od 31.10.2018r. do 31.01.2019r.),

Z Aresztu Śledczego w K. powód został w dniu 20.02.2019r. przetransportowany do Zakładu Karnego w N. (pobyt do 01.08.2019r.), następnie w dniu 01.08.2019r. do Zakładu Karnego w C. (pobyt do 10.01.2020r.) i w dniu 10.01.2020r. został przeniesiony do Zakładu Karnego w J. z którego został ostatecznie zwolniony w dniu 19.01.2021r.

Cele były usytuowane w pawilonie A, w części budynku którego okna wychodzą na ulicę (...).

Dowód: wydruk z systemu (...) (k.79-80)

Każda cela znajdująca się w Areszcie Śledczym w K. wyposażona jest w oświetlenie naturalne w postaci okien o wymiarach spełniających wymagania warunków technicznych dla budownictwa mieszkalnego w zakresie proporcji powierzchni okna do powierzchni podłogi. W celach mieszkalnych okna zabezpieczone są blendami o mlecznym kolorze, jednak we wszystkich celach spełnione były normy dotyczące stosunku powierzchni okien do powierzchni pomieszczeń. Jednocześnie źródła światła sztucznego które stosuje się w Areszcie Śledczym takie jak świetlówki jarzeniowe lub LED czy też żarówki posiadają certyfikaty dopuszczające do obrotu i do użytkowania na terenie RP. Kraty w oknach nie ograniczają możliwości otwierania okna i tym samym wietrzenia pomieszczenia. Zgodnie z porządkiem wewnętrznym za utrzymanie czystości w celach mieszkalnych odpowiedzialni są sami osadzeni, przy użyciu środków czystości wydawanych przez administrację aresztu comiesięcznie według rozdzielnika. W każdej celi jest kącik sanitarny, zabudowany obecnie do pełnej wysokości. Raz w roku w zakładzie karnym odbywa się przegląd wentylacji. Zgodnie z dokonanym okresowym przeglądem kominowym cele mieszkalne posiadają sprawną wentylację grawitacyjną, łącznie posiadają wentylację mechaniczną. Osadzeni mają również możliwość otwierania okna w celi, cele są wizytowane przez wychowawców. Cele dzielą się dla osób palących i niepalących. Osadzeni otrzymują środki do utrzymania higieny osobistej i czystości w celi, na ich wniosek środki te są udostępniane w odpowiedniej ilości. Każda cela mieszkalna jest wyposażona w jedno lub więcej okien, ma dwa źródła światła jedno u góry sufitowe, a drugie w kąciku sanitarnym przyścienne. Około 30 – 40 cm od ściany(muru) zamontowane są tzw. blendy, jest przez nie dopływ świeżego powietrza jak i naturalnego światła. Blendy są po to aby utrudnić osadzonym kontakt ze światem zewnętrznym. Osadzeni mają dostęp do opieki medycznej, w tym również do psychiatry i psychologa. W okresie pobytu powoda w Areszcie Śledczym w K. zawsze był przestrzegany wymóg zapewnienia powierzchni co najmniej 3m² na osobę w celi, w żadnej z ww. cel powód nie przebywał w warunkach przeludnienia. Pomieszczenia są intensywnie użytkowane, bywa, że cele są zabrudzone od palenia tytoniu czy miejscami zagrzybione od wilgoci, wówczas w miarę posiadanych środków są sukcesywnie odświeżane, malowane. Cele mieszkalne są wyposażone zgodnie z wymogami w podstawowy sprzęt, tj. stół, łóżko, taboret, szafka. Zniszczone elementy wyposażenia cel są na bieżąco naprawiane albo wymieniane na nowe. Dezynsekcja w celach jest przeprowadzana po zgłoszeniu.

Powód złożył jedną skargę na warunki bytowe, nie została ona uwzględniona.

Powód podjął głodówkę chcąc wymusić na administracji Aresztu przeniesienie go do zakładu półotwartego, do D.. Przez 20 dni (od 01.02.2019r. do 20.02.2019r.) odmawiał przyjmowania posiłków jak również leków. W czasie głodówki spożywał posiłki przygotowane przez siebie ze zgromadzonych wcześniej produktów lub zakupionych w kantynie. Był osobą trudną w obyciu, egoistyczną, roszczeniową, manipulacyjną, arogancką, wszystko chciał podporządkować pod siebie. Powód był ukarany karą dyscyplinarną.

Dowód: zeznania świadka A. Ż. (k. 144 – 145), zeznania świadka P. S. (k. 156- – 157), notatki obserwacyjne sporządzone przez psychologa N. G. -k. 92,93,9; notatka obserwacyjna z dnia 18.02.2019r. i projekt oceny okresowej sporządzony przez wychowawcę – św. A. Ż. –k. 94, 96

Powód w 2017r. został przeniesiony z zakładu karnego w Anglii do W.. W czasie pobytu w Anglii doznał zawału serca. W Zakładzie Karnym w J. powód nie był leczony na serce, nie otrzymywał leków przez rok, wytoczył zakładowi o to sprawę karną, ale „odpuścił”.

Powód napisał dwie skargi do sądu penitencjarnego, w tym jedną dotyczącą ukarania go karą dyscyplinarną a drugą dotyczącą zmiany podgrupy z R2 (zakład półotwarty) na R1(zakład zamknięty), do grupy R1 został zdegradowany za odmowę przyjmowania posiłków; skargi były bezzasadne. Był w konflikcie z dyrektorką Aresztu Śledczego i wychowawcą, złożył zawiadomienie do prokuratury o stosowanie przez nich gróźb karalnych wobec powoda, sprawa została umorzona. Nie wyraził zgody na stosowanie przez pozwany Areszt Śledczy programu resocjalizacyjnego, bo jego zdaniem nie był potrzebny, ponieważ odbywał karę pozbawienia wolności za jazdę pod wpływem alkoholu.

Dowód : zeznania powoda -k.157-158

Osadzeni dostają trzy razy dziennie wyżywienie. Jeden posiłek jest zawsze ciepły, wydawaniem posiłków zajmują się wyznaczone osoby spośród osadzonych. Posiłki są przygotowywane w oparciu o jadłospis zgodny z normami żywieniowymi.

Powód był prowiantowany według diety lekkostrawnej (...). Jadłospisy dla diety lekkostrawnej (jak i z każdej innej kategorii) są przygotowywane w systemie dekadowym, czyli, że mogą się powtarzać co 10 dni. Wartość energetyczna posiłków dla tej diety zawiera nie mniej niż 2 600 kcal. Produkty są świeże, pieczywo jest dostarczane do Aresztu przez podmiot zewnętrzny od poniedziałku do piątku a wędliny trzy razy w tygodniu.

dowód: wydruki z przykładowych jadłospisów –k.82-91, zeznania świadka P. S. – k. 156-157

Stan faktyczny sprawy ustalono na podstawie dowodów z dokumentów zaofiarowanych przez strony, które nie były przez nie kwestionowane. Sąd nie miał także podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków A. Ż. i P. S.. Świadkowie ci złożyli spójne, logiczne i rzetelne depozycje, opisując stan cel pozwanego, co więcej, ich zeznania znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym oraz korespondują ze sobą wzajemnie.

Sąd odmówił częściowo wiarygodności zeznaniom powoda w takim zakresie, w jakim pozostają one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, zarówno w postaci dokumentów dotyczących jego pobytu w areszcie jak i z zeznaniami świadków, które zostały przez Sąd ocenione jako wiarygodne. W znacznej części zeznania powoda były pretensjonalne, niekonkretne i wynikały z emocji. Powód tendencyjnie relacjonował czas swojego osadzenia w Areszcie Śledczym, prezentując roszczeniową postawę i przejawiając skłonności do wyolbrzymiania niedogodności wynikających z charakteru obiektu, w którym go osadzono. Co więcej, powód przyznał, że obliczał powierzchnię cel w których przebywał według przyjętych przez siebie parametrów (np. w zależności od ilości i wielkości płytek w celi), a nie według przyjętych norm. Także więc i w tym zakresie depozycje powoda nie zasługują na danie im waloru wiarygodności i nie mogą stanowić podstawy ustaleń Sądu.

Sąd oddalił wnioski powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na zasadzie art. 235² § 1 pkt. 4 i 5 k.p.c., uznając, że przeprowadzenie tych dowodów nie było możliwe. Należy wskazać przede wszystkim, że sąd nie miał możliwości wezwania tych świadków ze względu na brak adresów. Pomimo tego, że Sąd ustalił imiona i nazwiska współosadzonych (zwracając się do Aresztu Śledczego –k. 113-115) z którymi w okresach podanych w pozwie powód przebywał w celach, powód nie wskazał adresów tych świadków. W piśmie z dnia 05.01.2022r. (k.134-1350 pełnomocnik powoda wskazał imiona i nazwiska oraz imię ojca osób zawnioskowanych na świadków, zwracając się do sądu o ustalenie adresów tych świadków w systemie PESEL –SAD, podnosząc, że powód nie zna ich adresów, posiada jedynie informacje, że kilka ze wskazanych osób nadal przebywa w zakładach karnych. Sąd nie mógł zadośćuczynić wnioskowi, bowiem brak pełnych danych (data urodzenia, numer PESEL) to uniemożliwia. Uzupełniająco należy jedynie wskazać, że nie można było zobowiązać strony pozwanej do podania aktualnych adresów świadków. Ciężar ten, zgodnie z art. 235¹ k.p.c., spoczywa na stronie wnioskującej.

Sąd pominął także wniosek powoda o dokonanie oględzin cel jako bezprzedmiotowy, ponieważ Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków, że w okresie pobytu powoda w Areszcie Śledczym normy powierzchniowe 1m² na osadzonego były zachowane.

Sąd pominął wnioski powoda zgłoszone w pkt 5 i 6 pisma procesowego z dnia 06.08.2020r., na zasadzie art. 235² § 1 pkt 2 k.p. c. jako bezprzedmiotowe, skoro na podstawie zeznań świadków Sąd ustalił, że osadzeni mieli zapewnione bezpieczeństwo w celach, a zdarzające się konflikty między współosadzonymi, które się zdarzały, były rozwiązywane przez funkcjonariuszy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie .

W niniejszej sprawie powód domagał się od strony pozwanej zasądzenia kwoty 70.000 zł. tytułem naprawienia krzywdy w postaci uszczerbku na zdrowiu fizycznym i psychicznym wywołanej nieodpowiednimi warunkami w Areszcie Śledczym w K. oraz kwoty 30.000 zł tytułem odszkodowania .

Zgodnie z art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Przesłankami udzielenia wymienionej ochrony prawnej są zatem: 1) istnienie dobra osobistego, 2) zagrożenie lub naruszenie tego dobra, 3) bezprawność zagrożenia lub naruszenia. Przesłanki te muszą zostać spełnione łącznie, przy czym dwie pierwsze powinien wykazać powód, pozwany zaś może bronić się, udowadniając, że nie działał bezprawnie. (por. P. Nazaruk [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. J. Ciszewski, Warszawa 2019, art. 24).

Oceniając, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, w pierwszej kolejności należy wziąć pod uwagę to, jaką reakcję wywołuje naruszenie konkretnego dobra osobistego w społeczeństwie, a nie subiektywne odczucie danej osoby, która domaga się ochrony prawnej. Konieczne jest zatem przyjęcie koncepcji obiektywnej naruszenia dobra osobistego w kontekście całokształtu okoliczności sprawy. Kwestia zagrożenia lub naruszenia dóbr osobistych powinna być ujmowana w płaszczyźnie faktycznej i prowadzić do ustalenia, czy dane zachowania, biorąc pod uwagę przeciętne reakcje ludzkie, mogły obiektywnie stać się podstawą do negatywnych odczuć po stronie pokrzywdzonego. Ponadto koniecznym elementem wyłączenia bezprawności działania naruszającego dobra osobiste jest prawdziwość twierdzeń co do faktów. (por. S. Kalus [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna (art. 1-125), red. M. Fras, M. Habdas, Warszawa 2018, art. 24).

Stosownie zaś do treści art. 448 w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej odpowiedzialność ponosi Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Funkcjonariusze Służby Więziennej, podejmując działania wobec osadzonych w zakładzie karnym, wykonują władzę publiczną. Jeżeli zatem ich postępowanie jest niezgodne z prawem i powoduje szkodę, to skutkuje ono odpowiedzialnością odszkodowawczą Skarbu Państwa.

Tymczasem z ustaleń stanu faktycznego wynika, że warunki, w jakich powód odbywał karę pozbawienia wolności w czasie pobytu w Areszcie Śledczym w K. w okresie objętym pozwem były odpowiednie.

Przepis art. 110 § 2 k.k.w. stanowi, że powierzchnia w celi mieszkalnej, przypadająca na skazanego, wynosi nie mniej niż 3 m². Cele wyposaża się w odpowiedni sprzęt kwaterunkowy zapewniający skazanemu osobne miejsce do spania, odpowiednie warunki higieny, dostateczny dopływ powietrza i odpowiednią do pory roku temperaturę, według norm określonych dla pomieszczeń mieszkalnych, a także oświetlenie odpowiednie do czytania i wykonywania pracy.

W niniejszej sprawie powód nie wykazał, by strona pozwana jakimkolwiek działaniem naruszyła jego dobra osobiste, w tym godność. Cele, w których przebywał powód, spełniały wymóg powierzchni nie mniejszej, niż 3 m² na jednego osadzonego, były odpowiednio wentylowane i oświetlone. Blendy w oknach ograniczały niewątpliwie dopływ światła dziennego, jednak w stopniu, który nie był nadmierny, a ich mocowanie było niezbędne ze względów bezpieczeństwa. Zresztą pozwany podniósł, że w dokumentacji nie ma żadnych informacji potwierdzających, by w jakikolwiek sposób powód sygnalizował administracji niewłaściwe, jego zdaniem, rozmieszczenie.

Odnosząc się do twierdzeń powoda dotyczących warunków panujących w celi tj. wilgoci oraz braku wentylacji wskazać należy, iż także ta okoliczność nie została przez niego wykazana. Ewentualne przypadki zagrzybienia, zawilgocenia w celach są sukcesywnie usuwane. Z ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd wynika, że cele w których przebywał powód są w dobrym stanie technicznym. Utrzymywanie czystości pomieszczeń, w których przebywają osadzeni, należy bowiem do ich obowiązków (art. 116 § 1 pkt 2 k.k.w.).

Jako subiektywne należy ocenić odczucia powoda o nadmiernym hałasie dobiegającym z zewnątrz, z ulicy (...), po której jeżdżą tramwaje. Oczywistym jest, że przejeżdżające tramwaje generują hałas, który jest słyszalny w celach ale jest to efekt usytuowania budynku Aresztu Śledczego w centrum K.. Dla równowagi należy tylko wskazać, że jest wiele budynków mieszkalnych położonych przy ruchliwych ulicach (...), w których mieszkają ludzie.

Co do zarzutu powoda dotyczącego braku opieki medycznej, wskazać należy, że powód miał zapewnioną opiekę medyczną, w szczególności w okresie kiedy odmawiał przyjmowania posiłków był konsultowany trzykrotnie przez psychologa. Powód nie udowodnił również aby doszło u niego do pogorszenia wzroku z powodu konieczności używania w celach ciągle słabego oświetlenia sztucznego, w tym w ciągu dnia. Jak zeznał powód, okulary nosi z okresu po opuszczeniu AŚ. W świetle zasad doświadczenia życiowego trudno uznać aby w tak krótkim czasie doszło u powoda do pogorszenia wzroku, tym bardziej, że powód w latach wcześniejszych (od czerwca 2017 r.) przebywał w zakładach karnych. Ponadto, jak wykazało postępowanie dowodowe, do cel jest dostęp światła naturalnego .

Powód nie udowodnił również aby na skutek warunków bytowych, traktowania przez administrację Aresztu Śledczego i wychowawców utracił zdrowie (ból kręgosłupa, zniszczone serce), wystąpiły u niego zaburzenia psychiczne utrudniające mu powrót do normalnego życia w społeczeństwie.

Wskazać należy, że oczywistą konsekwencją osadzenia w zakładzie karnym jest poczucie krzywdy i wewnętrzny sprzeciw skazanego związany z pozbawieniem wolności i ograniczeniami wynikającymi z izolacji i wymogów bezpieczeństwa, w tym tych, które służą uniemożliwieniu ucieczki osadzonych. Już te okoliczności powodują silne negatywne odczucia ze strony skazanych, które rzutują na sposób odbierania warunków panujących w zakładzie i naturalnie wyolbrzymianie wszelkich niedogodności i uciążliwości związanych z pobytem w Zakładzie Karnym.

Oczywistym jest, że warunki pobytu w zakładzie karnym nie są dobre, a jakość wyżywienia, sprzętów i urządzeń oddanych do dyspozycji osadzonym nie jest wysoka, co niewątpliwie stanowi dla osadzonych dolegliwość. W ocenie Sądu jest to jednak normalne i właściwe. Koszt pobytu więźniów ponosi całe społeczeństwo. Poziom życia społeczeństwa winien zatem rzutować na warunki panujące w zakładach karnych. Dbalność o zakłady karne i więźniów nie może być przedkładana ponad inne usprawiedliwione i słuszne potrzeby społeczne, w tym w szczególności dbalność o warunki panujące w szpitalach, domach pomocy społecznej czy domach dziecka. Istotne jest również, że skazani umieszczani są w zakładach karnych na skutek własnego zawinionego postępowania. Oczywiście jest przy tym, że polskie społeczeństwo nie należy do zamożnych i nie ma środków na zaspokojenie wszystkich potrzeb. Nie można zatem wymagać, by warunki w zakładach karnych były bardzo dobre. Całkowicie usprawiedliwione i zasadne jest to, że standard cel, ich wyposażenia, urządzeń sanitarnych, jak również wyżywienia w zakładach karnych jest niski.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, o naruszeniu dobra osobistego w postaci godności osadzonego w zakładzie karnym nie można mówić w przypadku pewnych uciążliwości lub niedogodności związanych z samym pobytem w takim zakładzie polegających np. na niższym od oczekiwanego standardzie cel lub urządzeń sanitarnych (tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 7 czerwca 2016r., I ACa 3/16, LEX nr 2094653; por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2012 r., IV CSK 473/11, OSNC 2012/12/146, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2010r., IV CSK 449/10, LEX nr 1615539). Każdy pobyt w areszcie śledczym czy zakładzie karnym wiąże się z naturalnymi dolegliwościami w postaci pogorszenia standardu życia, ale co do zasady obejmuje to zwykle następstwa izolacji przymusowej, a nie zezwolenie na naruszanie innych uprawnień wobec osoby, co do której zastosowana jest represja (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2012 r., IV CSK 603/11, LEX nr 1228452).

Warunki w zakładach karnych nie mogą oczywiście schodzić do poziomu, który stanowiłby nadmierną uciążliwość i niedogodność, nie byłby do pogodzenia z niezbędnymi potrzebami osadzonych i przekraczałby pewien konieczny rozmiar wynikający z zadań ochronnych i celu zastosowanego środka. Wynikające z art. 41 ust. 4 Konstytucji RP prawo do traktowania każdej osoby pozbawionej wolności w sposób humanitarny oznacza natomiast sposób pozwalający na zaspokojenie minimalnych potrzeb każdego człowieka, z uwzględnieniem przeciętnego poziomu życia w danym społeczeństwie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 stycznia 2013r., I CSK 289/12, LEX nr 1288605, oraz Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 26 maja 2008r., SK 25/07, OTK-A 2008/4/62).

Orzeczona prawomocnie kara pozbawienia wolności, jest ze swojej natury dotkliwą, aczkolwiek legalną, formą ingerowania Państwa w prawa jednostki i jej dobra osobiste; dolegliwości z tym związane mogą być uznane za niehumanitarne lub poniżające traktowanie w rozumieniu art. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, jeśli przekraczają pewien akceptowalny poziom, którego ocena ma charakter względny i jest zależna od wszystkich okoliczności konkretnej sprawy (wyrok SN z 18.12.2019 r., II CSK 581/18, LEX nr 2775651).

W niniejszej sprawie powód nie wykazał, by w jakiegokolwiek dziedzinie taka granica została przekroczona.

Na koniec należy dodać, że powód przebywał stosunkowo krótko w pozwanym Areszcie tj. łącznie 58 dni ale nie w sposób ciągły, tylko z przerwami, w okresach wynoszących odpowiednio 20 dni, 2 dni, 16 dni i 20 dni. Zatem trudno uznać, aby w tak krótkich okresach czasu doszło do pogorszenia stanu zdrowia fizycznego i psychicznego u powoda, i że akurat na skutek pobytu w pozwanym Areszcie a nie w innym areszcie czy zakładzie karnym taki stan wystąpił. W każdym razie powód nie udowodnił tych okoliczności.

Mając na uwadze powyższe, uznać należało, że powód nie wykazał, aby podczas pobytu w Areszcie Śledczym w K. doszło do naruszenia jego dóbr osobistych. Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika natomiast, że warunki jego osadzenia nie były nadmiernie uciążliwe, a stanowiły jedynie zwykłe następstwa izolacji przymusowej. Jeżeli chodzi o odszkodowanie, którego powód domagał się w kwocie 30.000 zł, to powód nawet nie wskazał co składa się na tę kwotę, nie mówiąc już o tym, że jej nie udowodnił.

Powód nie przedstawił w toku niniejszego postępowania żadnych wniosków dowodowych na okoliczność zakresu doznanej przez niego szkody majątkowej. Co więcej prezentowane przez pełnomocnika powoda w pismach procesowych oraz przez powoda w toku rozprawy 24.03.22r. twierdzenia nie odnosiły się do powyższej kwestii. Powód jedynie ogólnikowo zeznał, że kwota 30.000 zł to utracone zarobki, pożyczki jakie musiał zaciągnąć u dzieci po wyjściu z Aresztu Śledczego.

W związku z tym powództwo podlegało oddaleniu w całości jako niezasadne.

Na zasadzie art. 102 k.p.c. Sąd nie obciążył powoda kosztami procesu na rzecz strony pozwanej, z uwagi na jego sytuację życiową i materialną (pkt 2 wyroku).

Koszty pomocy prawnej udzielonej powodowi zostały przyznane pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu –adw. P. K. od Skarbu Państwa w stawce zgodnej z § 8 pkt 26 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.). Sąd kierował się wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020r., SK 66/19, dotyczącym rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Dz. U. poz. 1801. W uzasadnieniu tego wyroku Trybunał Konstytucyjny wskazał, że ani z analizy art. 29 ust. 2 prawa o adwokaturze, ani pozostałych przepisów tej ustawy, nie można na gruncie językowym ani celowościowym wyprowadzić podstawy dla Ministra Sprawiedliwości do zróżnicowania wynagrodzenia adwokatów w zależności od tego, czy adwokat świadczył pomoc prawną jako pełnomocnik z wyboru czy z urzędu; tym samym takie rozróżnienie stanowi niedopuszczalną w demokratycznym państwie prawa samowolę legislacyjną, w sposób nieproporcjonalny ingerującą w uprawnienia pełnomocników z urzędu do uzyskania wynagrodzenia za ich pracę.

Wobec powyższego, orzeczono jak w sentencji wyroku na podstawie powołanych wyżej przepisów .